והתניא דמים המעונין יסוד מעונין כיבום

ומחשבה מועלת בהן והמעלה מהן בחוץ

חייב ודמים הנשפכין לאמה אין מעונין כיבום

ואין מחשבה מועלת בהן והמעלה מהן בחוץ

פמור מאן שמעת ליה דאמר מעלה מהן

בחוץ חייב רבי נחמיה היא יו וקאמר מעון

כיבום ומחשבה מועלת בהן והתניא ° יצאו

שירים והקטרת אימורין שאין מעכבין את

הכפרה שאין מחשבה מועלת בהן בו כי תניא

ההיא בשלש מתנות שבחמאת אי הכי מעונין

יסוד לקרן אזלי אימא ניטענין יסוד ומחשבה

מועלת בהן האמרת לא שרי' ולא מפגלא ולא

עיילא לגואי כסופן אלא ייכי תניא ההיא בדמים

הפנימים אכל בדמים החיצונים מאי פטור

אדתני דמים הנשפכין לאמה ליפלוג וליתני

בדידה במה דברים אמורים בדמים הפנימים

אבל בדמים החיצונים פמור הא מני סרבי

נחמיה היא דאמר שירי הדם שהקריבן בחוץ

חייב ולא מתני ליה תלתא פמורי לבהדי

תלתא חיובי רבינא אמר מן הקרן ממש מן היסוד מן הראוי ליסוד אמר ליה רב תחליפא

בר גזא לרבינא אימא אידי ואידי ראוי הוא יו

האי מאי השתא ראוי לקרן אמרת לא ראוי

ליםוד מיבעיא אלא מן הקרן מן הקרן ממש מן

היסוד מן הראוי ליסוד: כל הניתנין על מזבח

הפנימי כוֹ': ת"ר יועשה כאשר עשה מה הפנימי

בא ללמוד לכפול בהואתו ולמד שאם חיםר

אחת מכל המתנות לא עשה ולא כלום איז לי

אלא מתן שבע שמעכבות בכל מקום מתן ד'

מניין ת"ל כן יעשה לפר זה פר יום הכפורים

תורה אור

ועשה לפר באשר עשה ו. וְצְשָּׁוּח לַפָּוּ בַּאֲשֶּׁוּ בְּשְּׁ עַלֶהֶם הַכַּהֵן וְנִסְלַח לְהֶם: עַלָהֶם הַכַּהֵן וְנִסְלַח לְהֶם: ייקרא ד, כ

מוסף רש"י

יצאו שיריים כר׳ שאין מעכבין. שירים אין מעכבין כדמניא באיזהו מקומן (לקמן נב.), כול יעכבנו חלמוד לומר ואת כל יכוכ יעכבט תננווז טונו יותו ככ הדם ישפוך, נתקו הכתוב ועשאו שיירי מצוה כו'. הקטרת אימורין לא מעכבים כפרה דכתיב כי הדם הוא בנפש יכפר (לעיליג.): ועשה כאשר עשה. נפר העלם דנר כתיב שיעשו לו כאשר עשה לפר שיעשו כו כמשל עשה נפו משיח שלמעלה הימנו: מה ללמוד. והלא כל מה שפירש לפר כהן משיח פירש לפר העלם דבר: לכפול בהזאתו. לשנות מוהרת הואות בפר העלם דבר: נמוהרת הזמות נפר הענם דבר: אין לי אלא מתן שבע. דפרוכת הוא דמעכבות שהן מתן שבע מעכבין בכל מקום כגון פרה אדומה ובהואה דמצורע: ת"ל כן יעשה. ומרניגן כל עשיותיו שיעכנו: לפר זה פר יום (מנחות כז. כז:):

שימה מקובצת (המשך) ולמודא לפר זה פר כהן המשיח

למאי הלכתא לעכב, ונראה [דיליף] לעכב כפרה מדאימהש לפר העלם כדפי? בקונטרס בסמוך וגם דומיא דלעכב דיוה"כ, והשתא בלאו עיכובא לנענב ליוט כ, הטענה בלחו פיכובה בגופיה דפר כהן משיח אילטריך (הפר) [לפר זה פר] כהן משיח בדי לכפול בהזאות בפר העלם דבר בדפי׳. לכך נראה כדפ״ה דועשה כאשר עשה לחוד (בא) [בלא] שום לפר ילפינן לכפול בהואות דכוליה קרא אפר העלם קאי וה"ק ועשה לפר כלומר ועשה לו להאי פר העלם כאשר כתבתי כבר עשיותיו הרי שכתל בהואות בתר הנולת בלא מנפנ בהזחות בפר הענם בנת היקש דפר כהן משיח והלכך י להו תרי לפר, פר ראשון ליוה"כ ופר שני דכאשר עשה לפר וה פר כהן המשיח לעכב בפר כהן משיח גופיה מהיקשא דפר העלם דהא להיקש ולכפול בהואות לא הה נהיקש ונכפונ בהזחות נח זילטריך כדפי, וכן לפר ראשון לא זילטריך לגופיה דפר העלם דהא בפר העלם איירי קרא ומועשה לחוד ידעינן דאפה העלם קאי הלכך אייתר ליה לפר הראשון לפר יוה״כ. מ״מ קשה לפ״ה דמפירושו משמע מדבעי קשה לפ״ה ולמודא כאשר עשה מה ת"ל, דאי מלינה לחוקמי הך היקשה גופיה לעבודות הדם לה הוי מוקמינן ליה לכפול בהואות והשה דהא לר"ש כפול בהואות. לכך נראה דועשה כאשר עשה משמע דלכפול כל מה פושר עשם השתע לנכשור כל הוא שבענין, [והלכך] כי נמי איצטריך לעבודת הדם נמי משמע ועשה כאשר עשה דקאמר אכולהו עשיות ועבודות שלאמרו בפר כהן משיח והוי כאילו כתוב בהדיא ועשה ככל נשיותיו ולהכי קאמר מה ת"ל הרי עיקר העבודות מפורשות בהיים לפר העלם. ויש לקיים פ"ה מ"ח ולא רגבי מתן ארבע כי היכי דלריך ללמוד פר העלם מפר כהן משיח ה"ג לריד ללמוד פר כהו משיח מפר היינ נדין ננמוז פר כהן משימ ומפר העלם לגבי ממן ארבע דאידי ואידי קרנות כתיב בהו דלא משמע כי אם שתי קרנות הלכך ליכא [לאוקמי הך] היקשא דועשה כאשר עשה לגבי האי מילתא דמתן ד' לחוד דהאי לישנא מימנת ומון לי מוא דסקי פשמו דועשה כלשר עשה משמע שעיקר ההיקש ללמוד פר העלם מפר כהן משיח ולא ללמוד פר כהן משיח משרח העלה ללאל לגדי ומדרח ושחי הכליות שפר העלם למד מפר כהן משיח ואינו מלמד הוי משמע שפיו

משים חמים מנחה אי משתם שפיר הסיקשא להכי לי לאו דבחאי קרא כתיב כפרה ואימורים לא מעכבא כפרה נומיהו קשהן אכתי אימא דהיקשא דועשה כאשר עשה לאת דדם וטבילה אמיא, שפר העלם לתד מפר כהן המשיח ואינו מלמד כדפי בקונטרס לקמן בסוף שמעתין ומידי דכפרה הוא שפיר. בשלמא לפיר"ח דלקמן ניחא שפיר את בדם וטבילה כחיבי בפר העשיח ואינו מלמד כדפי בקונטרס לקמן בסוף שמעתין ומידי דכפרה הוא שפיר. בשלמא לפיר"ח דלקמן יחיקשא דועשה כאשר עשה לדאת דדם" העלם כמו בפר כהן משיח אבל לפ"ה דלקמן קשה לפי שיטת הקונטרס דהכה, וי"ל דמ"מ ליכא לאוקמי היקשא דועשה כאשר עשה לדאת דדם וטבילה שהרי ועשה כאשר עשה משמע עיקר עשיה ואת בדם וטבילה אינו עיקר עשיה כי אם פירוש ההזאות איך יעשה אותם: תוד"ה הא שני וסכים שהיי ושם: כומר עשם מממע פיקר עשים וחת כנם וסכים אים ביקר עשים כי מם פיקוח הסומות הין יעשם חומם. זמו זין ה בו' והקשה הר"ר יעקב מאורליינ"ש. עיון במוסץ יומל (דף פיסים, בא"ד רואי איכא שום תנא דאית ליה האי סברא דחיצונים מעכבין, עיין כמוס? ע"כ כדף זה [ד"ה ומססיק]:

הא מני רבי נחמיה היא דאמר שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב ולא מיתני מו תלתא פמורי בהדי תלתא חיובי. כולה קוגיה דשמעתה משמע 🗈 דרבי נחמיה מיירי בדמים החילונים והקשה הרב רבי יעקב מאורלינ"ש דלקמן בסוף השוחט והמעלה (דף קיא.) אמרינן והשתא דאמר רב אדא בר אהבה מחלוחת

בשירים הפנימים אבל בשירים החיצוני׳ דברי הכל אין מעכבין וכי יו קאמר ר' נחמיה בשירים הפנימים ועוד קשה דהאמר ₪ [א"ר יוחנן] ר' נחמיה כדברי האומר שירים מעכבין והכא אשכחן חילונים יו דמקריבן בחוץ חייב ואינן מעכבין דקאמר הכא לר׳ נחמיה בדמים החיצונים תרי פטורי וחד חיובא וכיוו דאין מחשבה מועלת בהן ואין טעונין כיבום א"כ לא מעכבי ועוד דאי שירים הניתנין ליסוד בדמים החילונים מעכבי א"כ מלינו דמים חליין למטה וחליין למעלה ובחד מקום לא אשכחן כדאמר לעיל די ועוד מי עדיפי משלש מתנות שבחטאת ועוד אמרינן בסוף השוחט והמעלה (לקמן דף קיב.) גבי חטאת שקיבל דמה בשתי כוסות דמוקי לה כר׳ נחמיה משל למה"ד כו' ומוחי לה בשעיר נשיא אלמא ר"נ בחיצונות איירי דומיא דשעיר נשיא מיהו הא לא קשיא המשל איירי בשעיר נשיא מ"מם אע"ג דהמשל רישה לה הוי בשעיר נשיה ול"ל סוגיא דשמעתא אתיא דלא כר׳ יוחנן וברייתא לא קשיא לר' יוחנן דהא דלא מפליג בדידיה משום דכולה בפנימים קמיירי (תוס׳) ויש לפרש כאו א"ר יוחנן ר' נחמיה כמ"ד כבן שירים הפנימיים מעכבי ואילו היה עושה אותה בו בחוץ חייב א"כ יש לחייב אף בחילונים אע"ג דלא מעכבי דגמרי׳ מאיברים ופדרים ואי פרכת מה לאיברים ופדרים שכן תחילת עבודה שיריים פנימיים יוכיחו ואי פרכת מה לשיריים הפנימיים שכן מעכבין איברים ופדרים יוכיחו

ול״ע כין דהא שיריים הפנימיים קורא אותן תחילת עבודה לקמן (הגהה) ור״ת השיב לו כהו דאמת הוא דר׳ נחמיה אף בשירים (נ) החילונים מיירי מדקתני שירי הדם סתמא ל״ש פנימים ול"ש חילונים והכי פי" דשמעתא דסוף השוחט והמעלה (ג"ו שם) והשתא דא״ר אדא בר אהבה מחלוחת בשירים הפנימים אבל חיצונים דברי הכל לא מעכבי וכי קאמר ר' יהודה ביו בשירים הפנימים פירוש כי האמר דשירים מעכבי מוכלה מכפר היינו בשירים הפנימים וכי תניא ההיא בשירים החילונים פי׳ ההיא דר׳ נחמיה ור׳ עקיבא בשירים החיצונים כל זה מדברי רב אדא ולדבריו דרבי עקיבא הש"ם קאמר דמה שאמר ר"ע שירי הדם שירי מלוה הן משמע בו ל"ש פנימים ולא שנא חילונים לא קשיא לרב אדא דר"ע לדברי עלמו השיב לך בא דפליג אדר" יהודה כמן ואית ליה שירים אין מעכבים אפי׳ בפנימים ורבי נחמיה ס"ל לעולם דפנימים מעכבין ושירים חילונים אין מעכבין אפ״ה לו חייבין בחוץ ור' יוחנן היה סובר דאף חילונים מעכבין לר' נחמיה ובזה לא היה מוקשה לאו דמלא שום תנא דקבר חילונים מעכבים דודאי איכא שום תנא דאית ליה האי סברא דחילונים מעכבין אלא בזה איתותב בו דרבי נחמיה הוה ס"ל דחילונים מעכבין וטעמא דר' נחמיה דמחייב בחוץ משום עיכובא הוא דהא ודאי ליתיה וק' לפר"ת דע"כ ליכא שום תנא שיאמר שירים החילונים לו מעכבין כדפרישי׳ דלא מלינו דמים שחליין למטה וחליין למעלה ועוד דלא אפשר לומר כן לר׳ נחמיה שירים החילונים מעכבין כדמוכח בסוף הוליאו לו (יומא דף ס.) דפליגי ר' יהודה ור' נחמיה בדברים הנעשין בבגדי לבן בחוץ דלרבי יהודה לא מעכבי ולרבי נחמיה מעכבי

דמפרש ר' יוחנן דשניהם מקרא אחד דרשו והיתה זאת לכם וגו' וכתיב זאת וכתיב אחת לר' יהודה חד למעוטי בגדי לבן בחוץ וחד למעוטי בגדי זהב בחוץ ולרבי נחמיה חד למעוטי בגדי זהב וחד למעוטי שירים דלא מעכבי והחם 🗗 פריך [שפיר] דרבי יוחנן אדרבי יוחנן מההיא דלקמן דקאמר ר' יוחנן דתני ר' נחמיה לדברי האומר שירים מעכבין קשיא: ועשה לפר 📾 באשר עשה. פי' בקונט' בפר העלם דבר של לבור כתיב ומקרא שאינו לריך הוא שהרי כל עבודותיו נתפרשו בו חוץ מיותרת הכבד ושתי הכליות שהוא לריך ללמוד מפר כהן המשיח האמור למעלה

[והתניא. בניחותא]: דמים הטעונין יסוד. היינו שירים שטעון ח שפיכת יסוד: מחשבה מועלת בהן. אם חישב בשפיכתן על מנת לאכול בשר למחר. ולקמן רמינן עלה: ודמים הנשפרין לאמה. שנפסלו ושופכין אותן לסילון שבעורה המוליא זו לנחל קדרון: כי תניא ההיא. דמחשבה מועלת

בהן: בשלש מחנות כו'. וכולה חדה מלתא היא דמסקנא דקושיא היא ולאו שינויא. כלומר לא תשמע מיניה דשירים טעון כיבום ואפי׳ לר׳ נחמיה דהך ברייתא בשלש מתנות שבחטאות: נטענין יסוד. מלות טעינת יסוד עליהם ששופך שיריהם ליסוד: ה"ג אלא כי סניא ההיא בדמים הפנימיים. ולעולם בשירים וכמ״ד לקמן [ע״ב] שירים הפנימים מעכבי הילכך חשיבי לפגל לענין חוד ולענין כיבום: ור' נחמיה היא דחמר. אף שירים החיצונים שהקריבן בחוץ חייב ומשום הכי לא מלי לפלוגי בדידה: דלא מתני ליה חלתא פטורי. בחילונים: לבהדי תלתא חיובי. דתנא בפנימיות דבשלמא בכיבוס ובמחשבה מלי לפלוגי אבל בהעלאת חוך לא מצי למיתנייה: רבינא אמר. הא דפרכת לעיל וליטעמיך מן היסוד הוא דאין טעון כיבוס הא מן הראוי ליסוד כו' לאו פירכא היא דמן הקרן מן הקרן ממש קאמר הא מן הראוי לקרן כגון שלש מתנות שבחטאת טעון כיבוס כדרב פפא והא דתנן בהו יו מן היסוד לאו מן היסוד ממש דתידוק מינה הא מן הראוי ליסוד טעון כיבוס ותקשה לך אלא מן הראוי ליסוד קאמר ואשמעינן דמשכלתה זריקה אין השירים טעון כיבום דאילו מן היסוד ממש לא אינטריכא ליה דהשתא מן הקרן אמרת לא מן היסוד מיבעי: וחימה חידי וחידי רחוי. והמ"ל דיש לך ראוי לקרן ואין טעון כיבום ואיזה זה שלשה מתנות שבחטאת: ראוי לקרן אמרת לא. משנתן מתנה ראשונה ממעטת לכוליה דם מכיבום:

ראוי ליסוד. דכבר נגמרו מתנותיו מיבעיא ליה למיתני בתמיה הא מקמייתא אידחי ליה מכיבום: אלא ודאי מן הקרן קרן ממש. אבל הראוי לקרן כל זמן שלא גמר מתנותיו טעון כיבוס והדר אשמעינן דמן הראוי ליסוד אין טעון כיבוס ולמעוטי שירים דאי מן היסוד ממש לא אילטריכא ליה: ועשה כחשר עשה. בפר העלם דבר (ח) לחחר שפי' בו כל מתנות דמו שנה לכתוב ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת וגו' ומקרא שאינו לריך הוא שהרי כל עבודותיו נתפרשו חוץ מיותרת הכבד ושתי הכליות שהוא לריך ללמוד מפר כהן משיח האמור למעלה הימנו והא ליכא למימר דלהכי הדר ואקשינהו להא מלתא דהאי קרא כתיב ביה כפרה וכפר עליהם וגו׳ ואימורין לא מעכבי כפרה אלא כולה לדרשא וסרסהו דע״כ לא מלי למימר כדכתיב כאשר עשה או לדם הפר דמשמע מאחרינא בו יליף דלא חסר מידי דניבעי למילפיה אלא ועשה כאשר עשה לכפול באזהרת הזאות שלו והכי משמע תו כאשר עשה (לו) כאשר כתבתי לך כל עשיותיו ושנה עליהם לעכב שאם חיסר כו׳. כן שמעתי במנחות: מחן שבע. על הפרכת שמעכבות בכל מקום. לקמן מפרש: מתן ארבע. שאין מעכבות בחטאת החיצונה כדאמרינן לעיל מניין שמעכבות בקרנות הפנימי. ולקמן פריך למה לי קרא (כ) האי כפילא ועשה דו כאשר עשה נמי עלייהו קאי דהא אינהו נמי בהדיא כתיבו: תלמוד לומר כן יעשה לו. חזר וכפל ואם אינו לענין מתן שבע תנהו לענין מתן ארבע: לפר זה פר יום הכפורים. להשוותו לפר העלם דבר. ולקמיה מפרש למאי הילכתא:

כאשר

עי׳ ירוש׳ יומא פ״ה ה״ו. ולעיל לח: וש"כז. ג) מנחוי לו. ת"כ ויקרא חובה פרש: פ"ו ה"ה, ד) [דף לח.] פ"ו ה"ה, ד)

הגהות הב"ח

(ħ) רש"י ד"ה ועשה וכו' דבר כתיב לחתר: (ב) ד"ה מתן ד' וכו' למה לי קרא הא החי: (ג) תום' ד"ה הל מני וכו' ור"מ בשיב וכו' החילונים מיירי נ"ב

גליון הש"ם

יצאו שירים והקפו אימורין. לעיל דף יג ע״6:

שינויי נוסחאות

א] מיכת היא נמחק (*ש" ב] בספרים מדוייקים נוסף אלא חותי רעותי הקודת רחופו. (חוסי בעומי הקודם בסופג וכיה בכיימוק): ג' מן הקרן מן הקרן לכ"ל ("ש"ח): ד'] מינמ הוא נמחק (ש"מ, וכיה בכייה: ה'] מה תלמוד לומר לכפול בהזאות, ללמד שאם כו' לכ"ל (ש"ח): וכן ככל (ש וו). מיל שטעונין (ישים). וכן ככל כעמוד כייל שיריים טעונין העמוד כייל שיריים טעונין כמקוס טעון: ז] כייל המוציאן (ישים): ח] כייל לענין (ישים): ח] דברי נחמיה): מן ל"ל בה ומן יו בכתה"י נתפרשו בו. : m=m*) (יש"מ). ין נכתהיי נהפרשו בר. וכ"ה כתוס': יון ל"ל עשה לפר (*ש"מ): יבן דמאחרינא יליף דהא לא (*שמכ"): יגן משמע ועשה לו כאשר כתבתי (*ש"מ): יד] ל"ל דועשה (*ש"מ): מו] מיתני ליה תלתא כל"ל שון מיתני ליה הלתא (ש"מ). (ש"מ): שון ליל מוכחא (ש"מ). וכתוס' יותח ללפנינו: יון ליל כי (ש"מ): יהן כדאמר ר' יוחנן התם ר' נחמיה כו' (צ"ק): התם די נחמדה כד (ב"ע). ישן מיכת חיצונים נמחק (ש"ח): כ] לשון התוס' ניומל: מ"מ איכא למימר ד' נחמיה בפנימיים איירי: כאן ק"ל וכשם רבינו יצחק מצאתי כתוב (ש"מ). [ובתוס׳ יומה ס ע"ב (מימו), [נכנוס' יותק ס פ"כ במקום ויש לפרש, ליתלו ותירץ רבינו חיים כהן זצ"ל: כב] נ"ל כדברי האומר (ש"מ, וכ"ה בתוסי יומא): כג] נ"ל אותן (שמכ"): ברן לטון מוס' יומלו ולא נהירא לריצב"א דהיכי קאמר שיריים הפנימיים יוכיחו שהן סוף עבודה והלא תחילת עבודה קורא אותן בהשוחט והמעלה כו': כה] לו בסיגנון אחר והא לך פירושו דאמת כו׳ (ש״מ) בון ל"ל נחמיה (ש"ח). ועי' חמלת בו) ליחל: כו] ל"ל דמשמע (ש"מ, צ"ק): כה] ל"ל לו (ש"מ, צ"ק): במ] ל"ל נחמיה (גליון): כמ] ל"ל נחמיה (גליון): ל] ואפ"ה חייב אכולן בחוץ כל"ל (ש"מ): לא] מקשה דלא עליל (שינו): או מקשה דרא מצינו שום תנא כליל (ציק, רייא חבר). נ"ל דמצי לאשכוחי שום תנא (שינו): לב] נט"מ נוסף דרא (שינו): לכן נט"מ נוסף ע"פ רש"ק ול"ק ע"ש. ועי' ס' אמרי לרופה שתמה עליהם. ועי' מתרי כרופה שממה עניהם. ועיי תזו״ל סי״ב סק״ג. ובד״י הגוס׳ שיריים הפנימיים וכ״ג ש״מ, ותיקן דשיריים: לד] גיי ש״מ ואע״ג דהתם פריך דרבי יוחנן . אדר' יוחנז כו' כדברי האומר אדרי יוחון כוי כדברי האומר שיריים מעכבין ומסיק קשיא מ"מ רב אדא שלא היה צריך לכך מי ידחקנו לומר דשיריים הפנימיים מעכבי לר' נחמיה: לה] תינת לפר נמחק (ש"מ):

שימה מקובצת

בי תניא ההיא. פי׳ דמחשבה מועלת בהו. בג' מתנות, ואפי

נושנת באן, גד נחנוסת, וספי ברבנן אחלה, ומישתא היא לרב פפא הלדבני הכל מוכח בהדיא דבב ממטח טעון כיבוס (כי מניא ההיא בדמים הפנימים כיי): וצישה כאשר צשה. פ"ה דמקרא שאינו לריך (כי") עד דהא כפרה כמיב בהאי קרא ואיטורים לא מעכבי כפרה. ואט"ג דמוכח לקמן (דף מ±), דיוחרת הכבד ושמי הכליוח אחיא מהף היקשא, מ"מ ע"ב לאו לענין יוחרת הכבד ושתי הכליות לחוד אחא כיון דוכפר כמיב משמע דאימקש גם לענין כפרה, והיינו דקאמר מה ח"ל לענין כפרה אלא ש"מ לכפול בהואות לומר שאם (חיסר) אחת מן כולם לא עשה ולא כלום. לפום ריהטא משמע דה"פ להכי אקשי לפר כהן משיח לכולהו מהו ש הי נפשר משוחות מהו שום [רפה] ההו הן סום כו ששה זהו נפשר היים החומים היים של היים שהי הקום היים היים היים עשיות ועדורות שכועות בדיה כד מעלם ניים לכעול בחלות החר שנה ברישים היים ושל היים להיים היים לה להיים להור משוח משיח וכן משמע קלם בסייג דמנחות. [אבל קשה] ה"יים אילטוריך לפר שני דכחיב כאשר עשה לפר להאי היקשא דלכפול בחואות ובסמוך מפרש